

Sự Đạo Đức Giả Phá Sản của Phương Tây: Trừng Phạt, Im Lặng và Sự Trượt Dài vào Chiến Tranh Toàn Diện

Bởi Frank , 27 Tháng 7 2026

Sự Đạo Đức Giả Phá Sản của Phương Tây: Trừng Phạt, Im Lặng và Sự Trượt Dài vào Chiến Tranh Toàn Diện

Vào mùa hè năm 2026, trật tự chính trị châu Âu đứng trước cái nhìn tàn nhẫn của lịch sử hơn bao giờ hết. Những gì được trình bày sau Thế chiến thứ hai như một dự án bất di bất dịch về hòa bình, thịnh vượng, nhân quyền và các giá trị chung, đã nhanh chóng suy thoái thành một bộ máy quyền lực tinh hoa, hiếu chiến. Bộ máy này hy sinh chính người dân của mình trên bàn thờ của những âm ảnh địa chính trị và phản xạ đế quốc, đồng thời tiến hành một chiến dịch che đậy quy mô lớn về tội ác của chính mình và của các đồng minh.

Bởi Frank Dumon

Bài viết này tổng hợp ba nguồn phân tích quan trọng, cùng nhau vẽ nên một bức tranh gây sốc nhưng cần thiết về thời đại của chúng ta.

1. [Phá sản và gian lận: EU trừng phạt Nga nhưng im lặng trước tội ác diệt chủng của Mỹ và Israel](#) Bị kiểm duyệt tại EU

Một sự lên án gay gắt đối với chính sách trừng phạt của EU nhằm vào Nga, không chỉ là tự sát kinh tế mà còn bất hợp pháp về mặt pháp lý.

2. [Hỗn loạn không ngừng trên toàn cầu](#)

Bản ghi lời phát biểu của hai nghị sĩ dũng cảm Mick Wallace và Clare Daly, những người đã phân tích không khoan nhượng về sự leo thang toàn cầu ở Iran, sự bóp nghẹt Cuba và sự điên rồ quân sự hóa ở châu Âu.

3. [Francesca Albanese: Chúng ta đang trong tay của các tầng lớp tinh hoa sẵn mồi](#)

Lời chứng của Báo cáo viên Liên Hợp Quốc Francesca Albanese về sự tàn phá có hệ thống ở Gaza, có thể được phân loại về mặt pháp lý là tội ác diệt chủng.

Đối với những trí tuệ phê phán ở châu Âu, đây không còn là vấn đề sở thích chính trị hay sắc thái ý thức hệ. Đó là một sự cần thiết về mặt đạo đức và trí tuệ để hiểu, nêu tên và từ chối tham gia vào thứ tuyên truyền tập trung này. Chúng ta đang chứng kiến sự kết thúc của một ảo tưởng: ảo tưởng rằng Phương Tây vẫn có thể là trọng tài đạo đức của thế giới.

Ảo tưởng về Quyền uy Đạo đức Châu Âu: Trừng phạt như Công cụ của Chiến tranh Toàn diện

Liên minh châu Âu tuần này đã công bố gói trừng phạt chính trị và kinh tế thứ 21 đối với Liên bang Nga. Với sự tự cho mình là đúng gần như tôn giáo, các nhà lãnh đạo của 27 quốc gia thành viên tuyên bố rằng các biện pháp này là hình phạt cần thiết và có nguyên tắc đối với cái gọi là '**hành động xâm lược không bị khiêu khích**' và cuộc xâm lược Ukraine của Nga vào tháng 2 năm 2022. Nhưng bất kỳ ai nhìn xa hơn tuyên truyền truyền thông phương Tây tập trung, nguyên khối và dám đối mặt với sự thật lịch sử khách quan, sẽ nhận ra trong những lời lẽ này chẳng khác gì một trò hề có tầm vóc lịch sử.

Lịch sử dạy chúng ta rằng cuộc xung đột này không tự nhiên mà có. Nó là kết quả trực tiếp, có thể dự đoán được của nhiều thập kỷ khiêu khích. Nó bắt đầu với cuộc đảo chính bạo lực do Hoa Kỳ và các đối tác NATO dàn dựng ở Kiev vào năm 2014 (Euromaidan), tiếp theo là việc vũ trang, tài trợ và hỗ trợ chính trị có chủ đích cho một chế độ mà phương Tây sử dụng như một đòn bẩy địa chính trị chống lại Nga. Việc một bộ phận lớn dân chúng châu Âu không biết về lịch sử này không phải ngẫu nhiên, mà là kết quả trực tiếp của nhiều năm tẩy não có hệ thống của các phương tiện truyền thông phương Tây, vốn loại bỏ mọi sắc thái để ủng hộ một câu chuyện đen trắng về 'thiện chống ác'.

Do đó, chính sách trừng phạt của EU không nên được hiểu là một công cụ gây áp lực ngoại giao, cũng không phải là một hành động ủng hộ đạo đức cho Ukraine với tư cách nạn nhân. Nó, như một cựu bộ trưởng tài chính Pháp đã thừa nhận một cách vụng về nhưng đầy tiết lộ vào tháng 3 năm 2022, là một hình thức 'Chiến tranh Toàn diện'. Đó là chiến tranh kinh tế, nhằm phá hủy cơ sở hạ tầng, tiền tệ và xã hội của Nga. Điều này diễn ra song song và hỗ trợ cho các cuộc tấn công quân sự của chế độ Ukraine được NATO trang bị vũ khí, hiện đang sử dụng tên lửa tầm xa để tấn công sâu vào cơ sở hạ tầng dầu khí của Nga.

Mục tiêu giống hệt nhau: đối đầu tối đa để đánh bại Nga, chứ không phải để tạo hòa bình.

Các lệnh trừng phạt đơn phương này không chỉ phản tác dụng; chúng về cơ bản là bất hợp pháp theo luật pháp quốc tế. Chúng vi phạm rõ ràng Hiến chương Liên Hợp Quốc, vốn cấm các biện pháp cưỡng chế kinh tế như vậy, và về bản chất cấu thành một hành vi xâm lược hình sự. Bằng cách này, EU – giống như Hoa Kỳ, hiện đang bắt hơn 30 quốc gia (bao gồm Nga, Trung Quốc, Iran, Venezuela và Cuba) phải chịu sự tổn thất kinh tế – đang vi phạm trắng trợn chủ quyền của các quốc gia khác.

Chính sách này cũng đáp ứng định nghĩa lâm sàng của sự điên rồ: lặp đi lặp lại cùng một hành động vô ích với hy vọng về một kết quả khác. Nga chắc chắn là quốc gia bị trừng phạt nhiều nhất trong lịch sử hiện đại, với hàng trăm ngàn hàng, doanh nghiệp và cá nhân bị nhắm mục tiêu. Tuy nhiên, nền kinh tế Nga đã không sụp đổ. Ngược lại, quốc gia này đã tái định hướng thành công các dòng thương mại của mình về phía Nam toàn cầu và châu Á. Trong một bước ngoặt trở trêu và bi thảm, chính các nền kinh tế châu Âu lại đang bị tổn thương nặng nề do sự tự cô lập này. Việc mất nguồn năng lượng giá rẻ của Nga đã dẫn đến sự phi công nghiệp hóa nhanh chóng và không thể đảo ngược của lục địa này. Đức, từng là động cơ kinh tế không thể tranh cãi của châu Âu, nay buộc phải nhập khẩu khí tự nhiên hóa lỏng (LNG) của Mỹ với giá cao hơn. Điều này làm suy yếu vị thế cạnh tranh lịch sử của ngành công nghiệp châu Âu và khiến lục địa này phụ thuộc vào những ý thích bất chợt của Washington.

Hóa đơn chắc chắn sẽ được trình lên người dân châu Âu. Một dân số 500 triệu người đang phải đối mặt với chi phí sinh hoạt thảm khốc, trực tiếp và có thể chứng minh được là do chính sách của các nhà lãnh đạo của họ gây ra. Những người được gọi là đại diện của nhân dân này đang tàn phá xã hội của chính họ mà không có bất kỳ ủy nhiệm dân chủ nào. Họ áp đặt một chính sách hủy diệt như một mệnh lệnh, thúc đẩy thêm căng thẳng và thù địch hướng tới một cuộc chiến tranh toàn diện.

Những vết nứt trong công trình phá sản này đang trở nên rõ ràng đối với bất kỳ ai muốn nhìn. Các cuộc đàm phán về gói trừng phạt thứ 21 diễn ra hỗn loạn và chắc chắn không có sự nhất trí. Hy Lạp yêu cầu miễn trừ cho vận tải biển quốc tế đối với dầu và khí đốt của Nga. Đức và Bồ Đào Nha yêu cầu ngoại lệ đối với các lệnh trừng phạt đánh bắt cá của Nga. Áo, Bulgaria, Pháp và Ý đều đệ đơn kháng cáo để bảo vệ các lợi ích kinh tế quốc gia khác nhau của họ. Như [Euronews](#) đã đưa tin: **Các cuộc đàm phán trừng phạt hỗn loạn làm lộ rõ những rạn nứt trong mặt trận EU chống Nga.** Một [nhà ngoại giao](#) đã tóm tắt: "Ngày càng khó để tìm thấy tiếng nói chung. Ủy ban đang cạn kiệt các lựa chọn. Mỗi gói ngày càng phức tạp và cần nhiều thời gian hơn để đàm phán." Đây là tiếng nói của một tầng lớp tinh hoa bất tài về chính trị ở Brussels. Trên nền tảng của chủ nghĩa bài Nga ăn sâu, những quan chức này đang biến công dân châu Âu thành nạn nhân của những ý tưởng thất bại và bất hợp pháp của chính họ.

Sự Đạo Đức Giả của Phương Tây: Im Lặng trước Iran, Cuba và Palestine

Tuy nhiên, bản chất thực sự của cuộc khủng hoảng lãnh đạo châu Âu này chỉ được bộc lộ đầy đủ khi chúng ta mở rộng tầm nhìn ra sân khấu toàn cầu. Sự đạo đức giả thật rành rành và không thể chối cãi. Trong khi Brussels bận rộn với vòng trừng phạt chống Nga thứ 21, họ vẫn hoàn toàn im lặng trước những tội ác chiến tranh khổng lồ do Hoa Kỳ và chế độ Israel gây ra. Tiêu chuẩn kép này không phải là một điểm mù ngoại giao tình cờ; đó là bằng chứng không thể nhầm lẫn của sự gian lận có hệ thống, phá sản chính trị và tham nhũng đạo đức. Đã có thời một số chính trị gia châu Âu lên tiếng chống lại các cuộc chiến của Mỹ. Thời đó đã qua. Toàn bộ tầng lớp chính trị châu Âu đã thối nát vì tham nhũng và đồng lõa.

Leo thang và Phong tỏa Iran: Tội ác Chiến tranh trong Bóng tối

Như Mick Wallace và Clare Daly đã nhấn mạnh một cách mạnh mẽ trong phân tích gần đây của họ, sự leo thang ở Trung Đông đã lên đến điểm tới hạn và nguy hiểm đến tính mạng. Hoa Kỳ đã tiến hành một cuộc chiến tranh xâm lược chống Iran trong nhiều tháng, với các vụ đánh bom hàng ngày và ban đêm vào cơ sở hạ tầng trọng yếu. Điều này không xảy ra trong một môi trường địa chính trị trống rỗng, mà thường được thực hiện cố ý trong các quá trình đàm phán đang diễn ra – một chiến thuật đe dọa thuần túy. Lịch sử lặp lại một cách đen tối: Mỹ cũng đã ném bom Iran trong các cuộc đàm phán vào tháng 6 năm 2025 và một lần nữa vào tháng 2 năm 2026.

Gần đây, trong thời gian tang lễ sau cái chết của Ayatollah Khamenei, các cuộc tấn công của Mỹ đã gia tăng vào các thành phố ở miền nam Iran, gần eo biển Hormuz có tầm quan trọng chiến lược. Đây là một tội ác chiến tranh 100%, vi phạm mọi hiệp ước

quốc tế và mọi chuẩn mực của hành vi văn minh. Các phương tiện truyền thông phương Tây im lặng về điều này, hoặc đóng khung đó là 'phòng thủ cần thiết' chống lại một mối đe dọa bịa đặt. Trong khi đó, Iran, ban đầu đã giữ thái độ kiềm chế theo Biên bản ghi nhớ (MOU) về giám sát hàng hải, nay buộc phải trả đũa chống lại các căn cứ quân sự của Mỹ tại các quốc gia vùng Vịnh đang tạo điều kiện cho các cuộc tấn công tội ác này.

Động lực địa chính trị xung quanh eo biển Hormuz đang bùng nổ. Người Mỹ đã cố gắng, thông qua Oman, dưới sự đe dọa bằng vũ lực và xóa sổ đất nước này khỏi bản đồ, để buộc tàu bè của họ đi qua. Oman đã đầu hàng, nhưng điều này đã vi phạm thỏa thuận rằng Iran sẽ giám sát hàng hải miễn phí trong 60 ngày. Các cuộc tấn công của Mỹ vào các tàu ở phía Oman buộc Iran phải duy trì quyền kiểm soát tuyến đường thủy. Eo biển Hormuz, theo một nghĩa nào đó, là 'vũ khí hạt nhân' của Iran: nó mang lại cho quốc gia này sức mạnh kinh tế to lớn đối với nền kinh tế thế giới. Lời đe dọa của Donald Trump về việc đánh thuế ở đây (lên tới 20% mỗi thùng dầu, tương đương hàng chục đô la mỗi thùng) là một hành động khủng bố kinh tế không có bất kỳ cơ sở pháp lý nào.

Sự im lặng của châu Âu về vấn đề này thật chói tai. Sự phản nộ ở đâu trước việc vi phạm quyền tự do hàng hải? Sự lên án ở đâu đối với vụ ám sát một nhà lãnh đạo tinh thần và chính trị – một điều mà nếu xảy ra với một nhà lãnh đạo phương Tây, sẽ gây ra một cuộc khủng hoảng quốc tế chưa từng có ở châu Âu? Sự tham dự đông đảo của khoảng 30 triệu người Iran (gần một phần ba dân số) trong các buổi lễ tang cho thấy sự đoàn kết và kiên cường mà phương Tây vẫn đánh giá thấp. Sự ủng hộ của quần chúng này tạo cho Iran chỗ dựa để kiên định và không nhượng bộ trước sự tống tiền eo biển.

Hơn nữa, bản ghi chép tiết lộ một động thái hấp dẫn trong chính giới tinh hoa Mỹ, với những nhân vật như J.D. Vance có thể đang cố gắng tạo vị thế trước chủ nghĩa hiếu chiến thuần túy của Marco Rubio – không phải vì lương tâm đạo đức, mà vì cơ hội bầu cử. Trong khi đó, những giới tinh hoa này, bao gồm cả những người xung quanh Trump, đang kiếm bộn tiền bằng cách đầu cơ thị trường dựa trên tin tức chiến tranh, trong khi người dân thường phải trả giá bằng giá năng lượng tăng cao và sự bất ổn.

Phong tỏa Cuba: Một Hồ sơ Giết người Im lặng

Ở bên kia thế giới, một thảm kịch cũng tàn bạo không kém nhưng còn ít hy vọng hơn đang diễn ra: tình hình ở Cuba. Dưới áp lực của một cuộc phong tỏa tối đa từ Washington, một phần được tạo điều kiện và thổi bùng bởi những lời lẽ hiếu chiến của các nhân vật như Marco Rubio, người dân Cuba đang bị bóp nghẹt một cách

có hệ thống.

Thực tế trên mặt đất, như được mô tả trong một báo cáo tan nát từ một thành viên của Đảng Cộng sản Ireland hiện đang ở Havana, thật thảm khốc. Cư dân của các căn hộ ở tầng 18 bị mắc kẹt mà không có thang máy hoạt động. Không có nước máy, đồng nghĩa với việc bồn cầu không thể xả và không khí ngập mùi phân. Mọi người không thể tắm rửa, nấu nướng hay dọn dẹp. **Đây không phải là 'chính sách' hay 'thách thức'; đây là khủng bố. Đó là một hành động giết người hàng loạt có chủ đích, có tổ chức của Hoa Kỳ chống lại một dân tộc có chủ quyền.**

Các báo cáo gây sốc chỉ ra rằng chỉ riêng trong những tháng gần đây, 1.800 trẻ em đã chết ở Cuba do hậu quả trực tiếp của việc thiếu điện và sự sụp đổ của cơ sở hạ tầng y tế. Để so sánh, thế giới đã bàng hoàng sau vụ 11/9, khi có 3.000 nạn nhân. Nhưng 1.800 trẻ em chết ở Cuba, hay hơn 70.000 trẻ em chết ở Gaza, không gây ra bất kỳ sự phản nộ nào tại các thủ đô châu Âu. Chính phủ Ireland, cũng như EU rộng lớn hơn, đã không lên án những hành động man rợ này.

Sự im lặng là đồng lõa. Đó là bằng chứng cho thấy luật pháp quốc tế chỉ là một công cụ mà phương Tây sử dụng để chống lại các đối thủ, còn đối với bản thân và đồng minh, nó không tồn tại. Cuba, nổi tiếng với tinh thần đoàn kết quốc tế, cử bác sĩ đến mọi ngõ ngách của thế giới và những đổi mới y tế, nay bị trừng phạt vì không khuất phục trước ý chí đế quốc của Washington. **Các đảng và chính phủ cánh tả châu Âu, những người từng đứng lên vì kẻ yếu, đang quay đi. Đây là bằng chứng cuối cùng cho sự phá sản về đạo đức của họ.**

Gaza và [Cỗ máy Chiến tranh Tử Thần](#)

Tình hình ở Palestine thể hiện đầy sâu nhất của sự suy đồi đạo đức phương Tây này. Francesca Albanese, Báo cáo viên của Liên Hợp Quốc về các vùng lãnh thổ Palestine bị chiếm đóng, đã tuyên bố một cách rõ ràng và có cơ sở trong các báo cáo của mình rằng những gì đang xảy ra ở Gaza đáp ứng định nghĩa pháp lý về tội ác diệt chủng.

Đây không phải là hùng biện chính trị hay chủ nghĩa hoạt động, mà là một phát hiện pháp lý dựa trên Điều II của Công ước về Diệt chủng: các hành vi được thực hiện với ý định tiêu diệt toàn bộ hoặc một phần một nhóm quốc gia, dân tộc, chủng tộc hoặc tôn giáo như vậy.

Sự Cản trở Viện trợ Nhân đạo và Tra tấn Trẻ em

Sự tàn phá ở Gaza không phải là 'tai nạn chiến tranh' hay 'thiệt hại phụ'. Đó là một chính sách có hệ thống, có chủ đích. Israel, như Albanese đã nhận xét sắc bén, đã sử dụng viện trợ và thực phẩm như một vũ khí trong nhiều thập kỷ, nhưng quy mô và cường độ hiện tại chưa từng có trong lịch sử hiện đại. Người dân bị thu hẹp cuộc sống trong các trại lều, phơi mình trước các yếu tố thời tiết, trong khi việc tiếp cận chăm sóc y tế, thực phẩm và nước uống bị chặn có chủ đích như một phương tiện trừng phạt tập thể.

Những lời chứng về số phận của trẻ em Palestine thật đau lòng và nên khiến bất kỳ ai có lương tâm con người đều phải kinh tởm. Gaza hiện có số ca cắt cụt chi ở trẻ em cao nhất trong lịch sử thế giới. Trẻ em phải cắt cụt chi mà không gây mê, vì thuốc gây mê đã hết hoặc bệnh viện đã bị phá hủy. Trẻ em bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng đến mức đã ăn thức ăn gia súc và bị nhiễm độc, gây tổn thương suốt đời. Những đứa trẻ được tìm thấy với viên đạn trong đầu. Đây không phải là 'tự vệ'; đây là việc làm của một đội quân giết trẻ em, được hậu thuẫn bởi giới lãnh đạo chính trị công khai kêu gọi tàn phá và di dời.

Báo cáo của Albanese về 'tra tấn và diệt chủng' đã bị Israel bác bỏ với lời buộc tội rỗng tuếch thường lệ về bài Do Thái. Đây là một chiến thuật đánh lạc hướng đã mất tác dụng đối với mọi nhà quan sát độc lập. Ủy ban Liên Hợp Quốc chống Tra tấn đã xác nhận rằng các hành động của Israel đối với hàng ngàn người Palestine, cả trong và ngoài nhà tù, cấu thành một chính sách tra tấn có hệ thống góp phần vào tội ác diệt chủng. Sự đau khổ ở Bờ Tây phản ánh sự kinh hoàng ở Gaza, chứng minh rằng mục tiêu cuối cùng là sự phá hủy hoàn toàn khả năng tồn tại của Palestine.

Chủ nghĩa Tử Thần: Chiến tranh là Mô hình Lợi nhuận

Tại sao điều này tiếp diễn? Bởi vì có tiền để kiếm. Chúng ta đang chứng kiến sự nổi lên của cái mà Albanese gọi một cách thích hợp là 'chủ nghĩa tử thần' (necrocapitalism): một mô hình kinh tế hưởng lợi từ cái chết, sự tàn phá và di dời. Nền kinh tế chiếm đóng đã phát triển thành nền kinh tế diệt chủng.

Các công ty công nghệ lớn, nhà thầu quốc phòng và các tổ chức tài chính (như Palantir và các tác nhân thị trường chứng khoán khác) thấy giá cổ phiếu của họ tăng

vọt trong khi khu vực bị san phẳng. Chương trình mở rộng của Israel và Mỹ ở Trung Đông được thúc đẩy bởi những lợi ích đế quốc và thương mại này. Thật nghịch lý khi những công dân Mỹ bình thường, những người đang vật lộn để trang trải cuộc sống và không thể chi trả cho chăm sóc y tế, lại đang gián tiếp đầu tư vào việc phá hủy Gaza thông qua thuế và quỹ hưu trí của họ. Giới tinh hoa làm giàu; giai cấp công nhân, cả ở Trung Đông và phương Tây, phải trả giá bằng mạng sống, sự thịnh vượng và nhân tính của họ.

Các lệnh trừng phạt mà Hoa Kỳ đích thân áp đặt lên Francesca Albanese là bằng chứng cuối cùng cho sự yếu kém và sợ hãi của hệ thống này. Khi các lập luận pháp lý và đạo đức không còn có thể bác bỏ được, họ quay lại đe dọa và bịt miệng người đưa tin. Nó trừng phạt cô vì đã thực hiện quyền tự do ngôn luận của mình – một quyền được cho là thiêng liêng ở phương Tây, miễn là nó không phơi bày những sự thật sai trái về quyền lực.

Leo thang Chiến tranh Toàn diện: Châu Âu là Con tốt của Mỹ

Quay trở lại lục địa châu Âu, tình hình cũng đáng báo động không kém. Tầng lớp chính trị châu Âu dường như đã mất hết liên lạc với thực tế. Thay vì ủng hộ ngoại giao, họ ôm lấy sự quân sự hóa nguy hiểm. Chúng ta thấy điều này trong việc chấp thuận các cuộc tấn công của Ukraine bằng vũ khí tầm xa vào sâu trong lãnh thổ Nga, nhắm vào cơ sở hạ tầng dầu khí, với sự chúc phúc của NATO.

Đây là một trò chơi với lửa nguy hiểm nhất. Nga, cùng với Mỹ, sở hữu 90% vũ khí hạt nhân của thế giới. Các nhà lãnh đạo châu Âu, ẩn sau NATO, dường như quên rằng một sự leo thang khiến Nga bị dồn vào chân tường sẽ không dẫn đến một sự đầu hàng hòa bình, mà là một phản ứng bất đối xứng và có thể là hạt nhân. Những lời lẽ trong giới lãnh đạo Nga đã bắt đầu chuyển hướng sang xem xét lại học thuyết hạt nhân, một hậu quả trực tiếp của các sự khiêu khích phương Tây.

Các phương tiện truyền thông châu Âu đóng một vai trò đáng trách và không thể phủ nhận trong việc này. Thay vì xem xét một cách phê phán nguyên nhân của cuộc xung đột và lợi ích của ngành công nghiệp quốc phòng, họ đóng vai trò như một loa phóng thanh cho tuyên truyền chiến tranh. Các chính trị gia ở các nước như Ireland gần đây đã tuyên bố rằng giải quyết khủng hoảng nhà ở hay đầu tư vào y tế đã trở thành một "thứ xa xỉ" vì "chiến tranh đang gõ cửa nhà chúng ta". Lý luận này thâm độc và sai lệch. Chiến tranh không chỉ gõ cửa; nó đã được thổi bùng và duy trì một cách tích cực bởi chính những giới tinh hoa hiện đang cắt giảm an sinh xã hội. Đó là một chiến thuật đánh lạc hướng để biện minh cho việc phá hủy nhà nước phúc lợi dưới chiêu bài an ninh quốc gia.

Lịch sử dạy chúng ta rằng các cường quốc đế quốc đối địch đã ngủ quên trong một cuộc chiến tranh thế giới vào năm 1914 và 1939, bị thúc đẩy bởi sự pha trộn giữa lòng tham, mù quáng về ý thức hệ và sự thất bại của bộ máy ngoại giao. Các "liên minh tự nguyện" và các cuộc duyệt binh ở các thủ đô châu Âu hiện nay không phải là dấu hiệu của sức mạnh, mà là một nỗ lực tuyệt vọng để che giấu một vị thế địa chính trị không thể duy trì. Châu Âu đang tự loại mình khỏi thị trường, xa lánh các đối tác tiềm năng ở Nam toàn cầu, và tự làm mình dễ bị tổn thương trước những ý thích của Washington.

Bịt miệng sự Phản đối: Hình sự hóa Tình đoàn kết

Một đặc điểm của bất kỳ chế độ phá sản nào là nhu cầu đàn áp những ý kiến bất đồng và hình sự hóa tình đoàn kết. Chúng ta đang chứng kiến một cuộc tấn công toàn cầu, có phối hợp nhằm vào hoạt động tích cực, tình đoàn kết và quyền tự do ngôn luận. Ví dụ mới nhất và rõ ràng nhất là vụ án của Fergie Chambers.

Chambers, một nhà từ thiện người Mỹ xuất thân từ một gia đình tỷ phú đã sử dụng tài sản của mình cho các mục tiêu tiến bộ trên toàn thế giới, đã bị bắt tại Tây Ban Nha vào tháng 7 dựa trên một bản cáo trạng niêm phong. Cáo buộc được cho là liên quan đến "tài trợ khủng bố". Thực tế là Chambers đã tài trợ cho các dự án nhân đạo, như nhà máy khử muối ở Palestine, trường học cho trẻ em và các chương trình sức khỏe tâm thần cho trẻ mồ côi ở Gaza.

Việc bắt giữ ông và mối đe dọa dẫn độ sang Hoa Kỳ là một sự vi phạm khủng khiếp luật pháp quốc tế và một tiền lệ nguy hiểm. Theo luật hiện hành của Hoa Kỳ, được củng cố bởi các hội nghị chống khủng bố gần đây nhằm vào các nhà hoạt động cánh tả, những người chống phát xít và các phong trào đoàn kết, một phiên tòa công bằng cho Chambers ở Mỹ là không thể. Chúng ta đã thấy các nhà hoạt động ở Mỹ bị kết án hàng trăm năm tù vì tư cách thành viên của một câu lạc bộ sách cánh tả.

Chính phủ Tây Ban Nha hiện đang phải đối mặt với một bài kiểm tra đạo đức. Liệu nó có cúi đầu trước áp lực của Washington, ngay cả sau khi Trump gần đây đe dọa ngừng thương mại với Tây Ban Nha vì lập trường của nước này đối với Israel và Palestine? Việc dẫn độ Chambers sẽ là một sự phản bội mọi nguyên tắc công lý. Nó làm rõ rằng tình đoàn kết với người dân Palestine, hoặc với bất kỳ dân tộc bị áp bức nào, ngày càng bị coi là một hoạt động tội phạm ở phương Bắc.

Xu hướng này không giới hạn ở các cá nhân. Các tổ chức, câu lạc bộ sách và học giả bị đe dọa. Chính phủ Anh gần đây đã đưa Lực lượng Vệ binh Cách mạng Iran vào danh sách khủng bố, trong khi Lực lượng Phòng vệ Israel (IDF), chịu trách nhiệm về cái chết của hàng chục nghìn dân thường, được tự do. Việc áp dụng có chọn lọc thuật ngữ 'khủng bố' này phơi bày thuật ngữ này là gì: một nhãn chính trị để hợp pháp hóa

các đối thủ và bảo vệ các đồng minh của mình khỏi bị truy cứu trách nhiệm.

Kết luận: Sự Cần thiết của Sự Kháng cự Tổ chức

Sự tổng hợp từ ba nguồn này dẫn đến một kết luận không thể tránh khỏi, u ám nhưng sáng tỏ: chúng ta đang nằm trong tay của các tầng lớp tinh hoa sẵn mỗi. Liên minh châu Âu đã đánh mất linh hồn của mình. Nó đã trở thành một dự án quan liêu, hiếu chiến, hy sinh chính công dân của mình cho tham vọng địa chính trị của một bá chủ Mỹ đang suy yếu, đồng thời nhắm mắt làm ngơ trước những hành động tàn bạo ở Gaza, Cuba và Iran. Phương Tây đang cố gắng ngăn cản lịch sử, nhưng sự trỗi dậy của Nam toàn cầu và sức bền bỉ của các dân tộc như ở Iran, Nga và Palestine cho thấy những phản xạ đế quốc này sẽ không còn không bị trừng phạt.

Sự phản nộ thôi chưa đủ. Phản nộ mà không hành động chỉ là một hình thức tự thương hại về mặt trí tuệ. Thông điệp chúng ta phải áp dụng là thông điệp của tình đoàn kết có tổ chức. Chúng ta không thể khoanh tay và nói rằng hệ thống quá lớn để đánh bại. Như Malcolm X đã từng nói: đừng bao giờ để kẻ thù nói cho bạn biết có bao nhiêu kẻ thù.

Đa số người dân, cả ở châu Âu và bên ngoài, đều nhận ra rằng hệ thống đã tan vỡ. Họ cảm thấy chi phí tăng cao, họ thấy sự tàn phá trên màn hình, và họ cảm nhận thấy sự vắng bóng của kiểm soát dân chủ. Nhiệm vụ bây giờ là chuyển hóa sự bất mãn rải rác này thành sức mạnh phối hợp, có tổ chức. Điều này có nghĩa là gây áp lực lên chính quyền địa phương và quốc gia, hỗ trợ các phương tiện truyền thông độc lập, hỗ trợ tài chính và chính trị cho các phong trào đoàn kết (như các phong trào cho Cuba và Palestine), và từ chối tham gia vào những lời lẽ chiến tranh.

Mùa thu năm 2026 sẽ rất quan trọng. Thế giới đang ở ngã ba đường. Chúng ta có thể tiếp tục ngủ quên trên bờ vực của một cuộc chiến tranh thế giới thứ ba, được nuôi dưỡng bởi lợi nhuận của ngành công nghiệp quốc phòng và sự đạo đức giả của Brussels và Washington. Hoặc chúng ta có thể chọn con đường khó khăn nhưng cần thiết của sự thật, công lý và nhân tính. Đối với độc giả của nền tảng này, những người hiểu lịch sử và nhìn thế giới qua lăng kính phê phán, độc lập, sự lựa chọn đó đã được thực hiện. Bây giờ là lúc hành động theo nó. Thời gian im lặng đã qua; thời gian của sự thật có tổ chức và tình đoàn kết kiên định đã đến.